

עת"א 517/12/17 - איתמר הפטר נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

04 דצמבר 2017

עת"א 517-12-17 הפטר(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני	כב' הנשיא רון שפירא
עותר	איתמר הפטר (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

פסק דין

הרקע לעתירה וטענות הצדדים בתמצית:

בפני עתירתו של העותר, אשר הינו אסיר פלילי השפוט למאסר של שנה ושישה חודשים והחל לרצות מאסרו ביום 15.10.17, ליציאה לחופשה חריגה לשם התייצבות בפני וועדה רפואית במל"ל בחיפה וכן מופנית העתירה נגד הטיפול התרופתי אותו הוא מקבל בבית הסוהר כרמל.

העותר טוען כי הגיש את הבקשה להתייצבות בפני הוועדה הרפואית לפני כשבועיים ומחצה אך עד עתה לא החל הטיפול בבקשתו ולא קיבל כל תשובה מהמשיב. נטען כי בנסיבות אלה הבקשה כלל לא נבחנה לגופה והעילה לקבלת החופשה החריגה מעוגנת בפקודת החופשות. עוד טוען העותר כי הוא מטופל בקנאביס רפואי זה מספר שנים בדרך של עישון ועם היכנסו למאסר שונה הרכב הטיפול והוא מטופל בטיפות שמן. לטענתו מדובר בטיפול חלש בהרבה מזה שלו הוא זקוק ויש להורות להעניק לו טיפול בעישון. עוד טוען הוא כי בבית סוהר כרמל הגשת עתירה הינה בגדר משימה בלתי אפשרית ובית הסוהר מקשה על האסירים להגיש עתירות.

המשיב טוען כי יש לדחות את העתירה. נטען כי הבסיס החוקי להחלטת המשיב לעניין חופשה מטעמים מיוחדים הינו פקנ"צ 04.40.00 אשר עניינה חופשות אסירים (להלן: "פקנ"צ") ועל פיה יציאה לצורך התייצבות בפני ועדה רפואית של מל"ל אינה נמצאת כלל ברשימת הטעמים המיוחדים המנויים בפרק ח' לפקנ"צ ואשר בגינם ניתן לאשר חופשה מטעמים מיוחדים. נטען כי לשון הפקודה מבחינה מפורשות בין המקרים בהם ניתן לאשר חופשה מיוחדת לצורך טיפול רפואי מחוץ לבית הסוהר ובתנאי שרופא שב"ס קבע שהאסיר זקוק לטיפול שאינו יכול להינתן בתוך מתקני שב"ס ובין מקרים אחרים. נטען כי בעניינו של העותר אין זה המקרה ואין דחיפות בהליך זה. נטען כי המשיב כרשות מנהלית פועל בהתאם להוראות הדין החל ובאופן שוויוני ובהעדר עילה לקבלת פריביליגיה שאינה ניתנת לכלל האסירים המשיב מחויב לנהוג כלפי העותר בדרך שבה הוא נוהג כלפי כלל המוחזקים במשמורתו. נטען כי העותר אף לא הציג נסיבות פרטניות

הומניטאריות או כאלה המצדיקות החרגתו מעניינם של אסירים אחרים. כן נטען כי פרק ה' לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], תשנ"ה - 1995, קובע בסימן ד' סעיף 96 כי "לאסיר או לעציר, או למי שנמצא במעון או במעון נעול או במעצר על פי חוק הנוער, לא ישולמו דמי פגיעה". נטען כי בפרק י"ד לחוק נקבע בסעיף 325 כי "הנמצא במאסר על פי פסק דין של בית משפט שדן אותו למאסר של שלושה חודשים או יותר, לא תשולם לו כל גמלה בעד הזמן שהוא במאסר". נטען כי עם שחרורו מהכלא יכול האסיר להמשיך את הטיפול בענייניו מול המל"ל. נטען עוד כי ככל שבהמשך מאסרו ישולב העותר בחופשות, אזי יהיה רשאי לפנות בבקשה מנהלית לגורמי הכלא ולתאם את חופשותיו באופן שיאפשר לו להתייצב בפני ועדת מל"ל אף טרם סיום מאסרו.

לעניין הטיפול הרפואי טוען המשיב כי העותר זוכה לטיפול רפואי ומקצועי מגורמי הרפואה בכלא וצורך התייחסות רופאת בית הסוהר. כן נטען כי מדובר בשתי עתירות נפרדות והיה צורך לשלם אגרה בגין כל אחת מהעתירות.

דין ומסקנות:

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ועיינתי במסמכים שהוגשו לעיוני הגעתי למסקנה כי אין מקום להתערב בהחלטת שב"ס שכן לא נפל בה פגם המצדיק התערבות, הן בהחלטה לעניין חופשה חריגה לצורך התייצבות לוועדת המל"ל והן בהחלטה לעניין הטיפול הרפואי.

פקודת הנציבות העוסקת בחופשות אסירים קובעת כי חופשה אינה זכות מוקנית, אלא טובת הנאה הנתונה לשיקול דעתו של המשיב. בהתאם לפרק ח' לפקנ"צ, המשיב רשאי לאשר חופשה מיוחדת מטעמים המנויים בפרק ח' לפקנ"צ והתייצבות בפני ועדת מל"ל אינה נכללת בטעמים לאישור חופשה מיוחדת. על כן, החלטת המשיב ניתנה בהתאם לפקנ"צ ומדובר בהחלטה סבירה שאין מקום להתערב בה. כפי שציין המשיב בתגובתו לעתירה, העותר יוכל להמשיך בהליך מול המל"ל עם שחרורו ממאסר. אוסיף כי העותר גם יוכל לפנות בבקשה מתאימה במועד מאוחר יותר כאשר יהיה זכאי לצאת לחופשות רגילות (ככל שימצא זכאי) בהתאם לפקודה ולנהלי שב"ס.

באשר לעתירה בנוגע לטיפול הרפואי, כפי שציין המשיב בתגובתו היה על העותר להגיש עתירה נפרדת בעניין זה. עם זאת, למעלה מן הצורך אציין כי מהמסמכים שהוגשו ומתגובתו של המשיב עולה כי העותר מקבל טיפול רפואי הולם והוא אף ביקש להקטין את מינון הטיפות בטענה שהמינון גבוה מדי. על כן, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בהחלטת המשיב גם לעניין זה.

העתירה נדחית.

המזכירות תעביר עותק למשיב ולעותר באמצעות שב"ס.

ניתן היום, ט"ז כסלו תשע"ח, 04 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.